

Εικόνα
πίεση
δικτύου
κωδικοποίηση
ή
&
αλγόριθμοι]

*Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου στις αμμουδιές του Ομήρου.
Εκεί σπάρει και πέρκεε
ανεμόδαρτα ρήματα
ρεύματα πράσινα μες τα γαλάζια
όσα είδα στα σπλάχνα μου ν' ανάβουνε
σφουγγάρια, μέδουσες
με τα πρώτα λόγια των Σειρήνων*

Οδυσσέας Ελύτης, ““Την γλώσσα μου έδωσαν ελληνική”

Δεν σκεφτόμουν να ξεκινήσω αυτή την συλλογή με το θέμα της γλώσσας αλλά καθώς έβλεπα τις εικόνες από την εργασία #2 εμφανίστηκαν διάφορες σκέψεις. Σκέψεις για τη γλώσσα την εξέλιξη και τη γραφή της.

Στην αρχή μας την ψιθύρισαν. Μετά τη μιμηθήκαμε, με τις πρώτες μας κραυγές. Στην αρχή σε αυτές τις κραυγές δεν υπήρχαν λέξεις μόνο φωνήεντα, α, ο, ε, ι. Μετά συμφώνησαν και εμφανίστηκαν κάποια πρώτα σύμφωνα κι έτσι έγιναν οι πρώτες συλλαβές μα, μα, μπα, μπα. Μετά οι συλλαβές έφτιαξαν λέξεις και κατόπιν οι λέξεις προτάσεις. Στην αρχή ήταν ασύντακτες κατόπιν βρήκαν κάποιες πρώτες κοινές “συντεταγμένες” - “συντάξεις” που τις αναγνώριζαν οι άλλοι και έτσι ξεκίνησαν να χτίζονται οι πρώτες σχέσεις.

Με τη γλώσσα χτίστηκαν και σχέσεις πιο μακρινές, γύρω από τις σκέψεις άλλων, προσώπων του παρόντος και του παρελθόντος. Έχουν γραφτεί όμως τόσα πολλά για την γλώσσα που σταματώ κάπου εδώ γιατί ουσιαστικά θέλω να μιλήσω για τις εικόνες των λέξεων.

Και για το πως η ποίηση έρχεται να “σπάσει” τη σύνταξη, την “ορθή” σειρά των λέξεων, για φτιάξει τις δικές της συντεταγμένες.

Οι ποιητικές συντεταγμένες έχουν άλλες μονάδες μέτρησης, άλλα μέτρα και σταθμά, λογίζουν με το συναίσθημα, τις αισθήσεις, τις μνήμες όλα εκείνα που νιώθουμε και δεν ξέρουμε πως να ειπωθούν.

Αλλά εμείς ασχολούμαστε με τις εικόνες και αυτό το κείμενο ήθελε να μιλήσει για το πως οι λέξεις έχουν ήχο αλλά, όταν γράφονται, έχουν και εικόνα, και πως αυτή η εργασία είχε θέμα τις εικόνες των γραμμάτων.

Τι γίνεται όταν ασχολούμαστε με τις λέξεις όχι σαν σημάδια, σημαινόμενα (που σημαίνουν) αλλά σαν φιγούρες ή και σαν φιγούρες. Πως η εικόνα των γραμμάτων μας πάει αντίστροφα πια και σε εκείνα τα χρόνια που από τις «παιδικές» ζωγραφιές και τα ανέμελα σχήματα προσπαθούσαμε να περάσουμε στα σύμβολα, στα σχήματα που αντιστοιχούν σε έναν ήχο και κατόπιν στο συνδυασμό τους και όλα μαζί στη λέξη και μετά αυτή με τη σειρά της σε μια πρόταση.

Οπότε εδώ σαν να αναζητούμε να γυρίσουμε σε εκείνη τη στιγμή που τα σημάδια δεν είχαν σχετιστεί ακόμα με τις λέξεις και τους ήχους. Χωρίς να σημαίνει πως ξεχνάμε το νόημα των λέξεων ψάχνουμε από την ανάποδη, τα σχήματα, τις φιγούρες, τις γραμμές τα περιγράμματα των λέξεων.

Η παρακάτω συλλογή “οπτικών ποιημάτων” πραγματοποιήθηκε στο μάθημα “Ψηφιακές Απεικονίσεις και Πολυμέσα Ι” στην αρχιτεκτονική σχολή του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης. Τις εικόνες συνοδεύουν μικρές ερμηνείες που δίνουν αφορμές να συνδεθούν τα έργα των σπουδαστών με τα έργα και τις σκέψεις άλλων καλλιτεχνών

Επειδή τα περισσότερα “ποιήματα” είναι γραμμένα στα αγγλικά κρίθηκε σκόπιμο να μην ξεχάσουμε τα λόγια του ποιητή στο ποίημα “Τη γλώσσα μου έδωσαν Ελληνική”.



Η Ελευθερία δηλώνει “Πραγματική όχι τέλεια”.

Ή ίσως να θέλει να πει πως στο δίλημμα “πραγματικό ή τέλειο”, «ιδεατό ή πραγματικό» προτιμά το πραγματικό. Ίσως πάλι να θέλει να πει πως τα χρώματα του μοτίβου που διάλεξε, η διακριτική χρήση του “πινέλου” είναι πιο πραγματικά από ιδανικά. Πως έχουν δηλαδή οι φιγούρες και οι φιγούρες των γραμμάτων το δικό τους κόσμο, που είναι και αυτός πραγματικός. Λακωνική θα λέγαμε αφήνει στην επιλογή των χρωμάτων να υπονοήσει πως έχει πιο πολλά να μας πει. Αναμένουμε.

Αναφορές - Πιθανή Καλλιτεχνική οικογένεια: Henri Matisse cut-out collage και μοτίβα
<http://www.tate.org.uk/context-comment/articles/his-brilliant-final-chapter>

Ισχύει και για εσένα “Την γλώσσα μου έδωσαν ελληνική”



Ο Γιάννης φαίνεται πως δεν φοβήθηκε και «άνοιξε» τις φόρμες των γραμμάτων. Πειραματίστηκε. Τα γράμματα με τα περιγράμματά και τα πλήρη τους παραμορφώθηκαν, μετασχηματίστηκαν. Κάποια πια δεν αναγνωρίζονται ή απλά διαφαίνονται ενώ όλα θα λέγαμε πως απέκτησαν μια αιώρηση. Καθώς “πετούν” και “ασημίζουν” φτιάχνουν ένα σύνολο, κάτι σαν το δικό τους «ηλιακό» σύστημα που κινείται στο δικό τους “σύμπαν”. Ο αστερισμός των γραμμάτων του Γιάννη μιλά για το χρόνο. Όπως κάνει άλλωστε κάθε ηλιακό σύστημα.

«Μια αστραπή η ζωή μας, αλλά προλαβαίνουμε». Η αιώρηση των γραμμάτων μιλά εκτός των άλλων και για την αιώρηση του χρόνου, η «ευάλωτη» μορφή τους μιλά για τη δική μας ευαλωτότητα. Το δίχως άλλο εξαιρετικός συνδυασμός εικόνας και λέξεων. Το ένα νοηματοδοτεί το άλλο σε ένα συνδυασμό θα λέγαμε αρμονικό.

Ένα καλό παράδειγμα αυθορμητισμού, αντιμετώπισης της εικόνας σαν ένα πεδίο προς εξερεύνηση και παιχνίδι εικόνας λέξεων. Αποδεικνύει επίσης πως στο εργαστήρι μαζί με τους άλλους με αυθορμητισμό προκύπτουν πράγματα που δύσκολα μπορούν να επαναληφθούν. Οι ροές των γραμμάτων του Γιάννη μας ταξιδεύουν. Όπως κάνουν συνήθως οι λέξεις. Μας ταξιδεύουν και μας μιλούν για ένα άλλο σύμπαν, έναν άλλο κόσμο ή και τον κόσμο μας που σαν καλοί αστρολόγοι παρατηρούμε μήπως και κάτι παραπάνω μάθουμε από αυτόν.

Αναφορές - Πιθανή Καλλιτεχνική οικογένεια: Ψάχνοντας Βρήκα αυτό τον καλλιτέχνη Lee Bontecou και τα έργα του “worldscapes”

<http://www.tate.org.uk/research/publications/tate-papers/14/surviving-reality-lee-bontecou-worldscapes>

D e s i g n
Y O U R

F u t u r e

“Σχεδιάσε το μέλλον σου”. Με φόντο μια φουτουριστική εικόνα από ένα αρχιτεκτόνημα. Όμορφη σύνθεση ξεκάθαρο μήνυμα.

Ίσως δεν είχες δει στην παρουσίαση παραδείγματα σαν αυτό
<https://www.pinterest.es/pin/516295544765233766/>

Ισχύει και για εσένα “Την γλώσσα μου έδωσαν ελληνική”



“Είναι η ώρα να γίνει κάτι το μαγικό”.

Οι σταγόνες από μπογιά, παραπέμπουν στο drop paint του [Jackson Pollock](#) αφήνοντας να υπονοηθεί πως η μαγεία είναι κάτι αυθόρμητο, ξέγνοιαστο, θα μπορούσαμε να πούμε ακόμα και πιο πρωτόγονο. Τα γράμματα έχουν μικρές παραμορφώσεις ή θα λέγαμε πως είναι και αυτά ένα βήμα πριν γίνει κάτι το μαγικό, εκτροχιαστούν.

Δες και τον αγαπημένο Cy Twombly που εξερεύνησε αρκετά τη σχέση μεταξύ αφηρημένης τέχνης και γραφής (γραμμάτων, μαυροπίνακα κ.α.) <http://www.cytwombly.org/artworks>

There

Are 360

Degrees, SO

why^{stick}

to one?



Architecture is like writing you have to edit it over and over so it looks effortless.

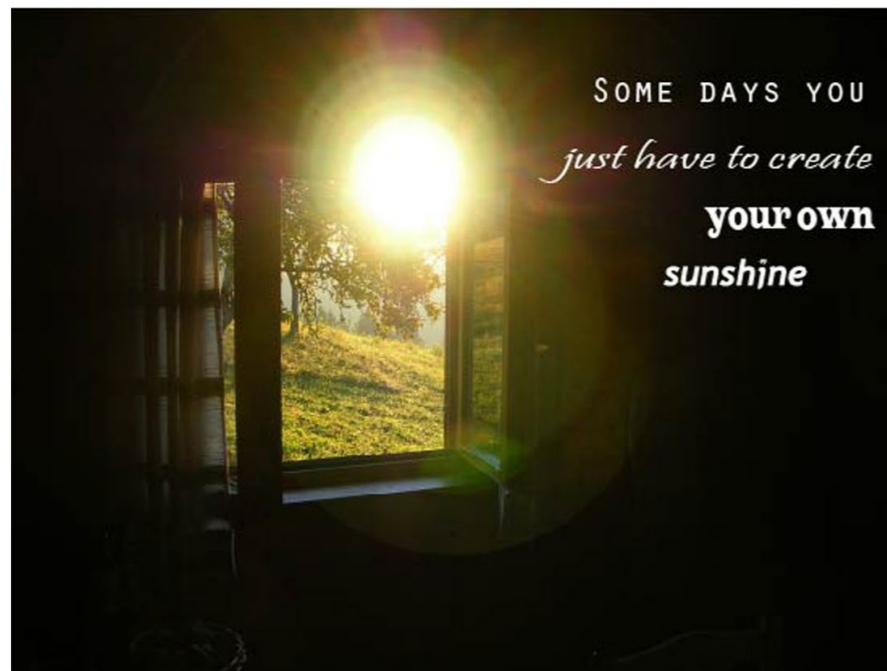
Really Believe In The Idea Of The Future.

Zaha Hadid

Όμορφοι πειραματισμοί με αφορισμούς γύρω από την αρχιτεκτονική τέχνη. Τυχαία βρήκα αυτή τη συλλογή με αφίσες.

<http://www.baubauhaus.com/page/2>

Ισχύει και για εσένα "Την γλώσσα μου έδωσαν ελληνική"



“Κάποιες μέρες πρέπει να φτιάξεις τη δικιά σου ανατολή”.

“Πάρε την τύχη στα χέρια σου” και άλλα τέτοια. Η Άννα με την εικόνα του πρωινού σε ένα δωμάτιο θέλει να δηλώσει αυτή την προσωπική θέση-απόφαση-στάση ζωής.

Θα λέγαμε με τον ίδιο τρόπο, με αυτό το καλό ξεκίνημα να φτιάξει το δικό της γραφιστικό χαρακτήρα!

Μιλώντας για αναφορές στην τέχνη, νομίζω πως δεν υπάρχει πιο διάσημο παράθυρο από αυτό <http://www.museoreinasofia.es/en/collection/artwork/figura-finestra-figure-window>

Ισχύει και για εσένα “Την γλώσσα μου έδωσαν ελληνική”



“Αυτή/έτσι είναι η ζωή” γράφει η Νεφέλη με χρωματιστά γράμματα. Ανάμεσα σε “συννεφάκια” από ομαδοποιημένες “κουκκίδες”. Αν και τα γράμματα είναι ακόμα κάπως μικρά και οι κουκκίδες ακόμα οργανωμένες πιστεύουμε ότι συνολό τους τα σημάδια είναι έτοιμα για “απογείωση”. Παρατηρώντας τα εν δυνάμει σημάδια της εικόνας σου παρατήρησα πως η εικόνα διακριτικά είναι χωρισμένη στα δύο. Άσπρο-Μαύρο, Καλό-Κακό, Ζωή-Θάνατος. “Αυτή/έτσι είναι η ζωή”. Η Καλούδα μοιάζει να θέλει να πει πως είναι δύσκολο να το παραδεχθεί κάποιος αλλά έχει η ζωή και τις μαύρες της αποχρώσεις ή πως όταν καταφέρει κάποιος να τις δεχθεί τότε ζει μαζί τους καλύτερα ή πως η μόνη σιγουριά είναι αυτές οι εν δυνάμει ενθουσιώδεις, πολύχρωμες, έτοιμες να α-πειθαρχήσουν κουκκίδες.

Αναφορές - Πιθανή Καλλιτεχνική οικογένεια: Θυμήθηκα αυτή την καλλιτέχνιδα, τη YAYOI KUSAMA, που έφερε το πάθος της για κουκκίδες το ζενίθ

<http://www.tate.org.uk/kids/explore/who-is/who-yayoi-kusama>

<https://www.youtube.com/watch?v=xNzr-fJHOw>

Ισχύει και για εσένα “Την γλώσσα μου έδωσαν ελληνική”

Νεφέλη Δελόγλου

601990

#2 ΨΗΦΙΑΚΕΣ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΕΙΣ & ΠΟΛΥΜΕΣΑ I

Εισαγωγή στην επεξεργασία της εικόνας - vectors: Adobe Illustrator



«Να είσαι εκεί. Εγώ θα είμαι, όταν η βροχή αρχίσει να πέφτει.»

Στην περίπτωση της Ντόρας η φιγούρα μπλέκεται-εμπλέκεται με ένα «αντικείμενο» της φράσης. Θα είμαι εκεί προστάτιδα να μη βρεχεθείς. Σημαίνων και σημαινόμενο, φιγούρα και μήνυμα βρίσκονται πολύ κοντά. Το ένα συμπληρώνει το άλλο.

Θέλοντας να σε ενθαρρύνω για περαιτέρω εξερεύνηση-παιχνίδι με τις σταγόνες και την ομπρέλα θυμήθηκα μια σειρά έργων που είχαμε κάνει με αφορμή μια φράση τα «δάκρυα του έρωτα» ή ένα έργο του Σαλβαδορ Νταλί, τη λίμνη από δάκρυα. Η σειρά είναι της Άριαν, μιας φοιτητριάς από την Ξάνθη

<https://imprografika.wordpress.com/2013/05/17/arianlagrimas-en-planta/>

Ισχύει και για εσένα "Την γλώσσα μου έδωσαν ελληνική"

take risks: if you
win, you will be
win; if you
lose, you will
be wise.

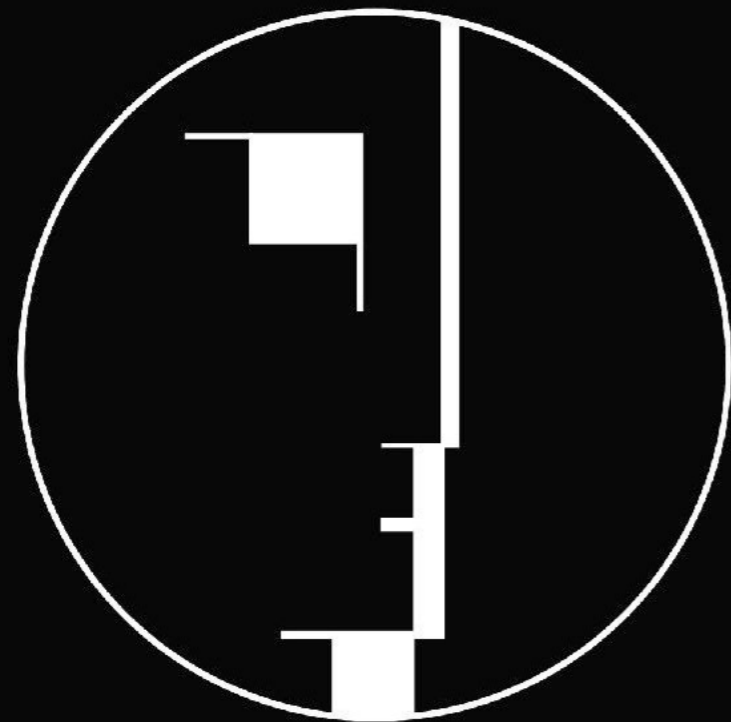
“Πάρε ρίσκο: αν κερδίσεις θα κερδίσεις. αν χάσεις θα είσαι σοφός.”

Όπως και σε άλλους Ισχύει και για εσένα “Την γλώσσα μου έδωσαν ελληνική” και, όπως λέει και η φράση, μάλλον αν πάρεις κάποιο ρίσκο, ακόμα και στα ζητήματα της εικόνας, θα είσαι σοφή.

Δεν ξέρω αν είναι τα καλύτερα παραδείγματα

<https://www.webdesignerdepot.com/2009/09/30-typography-posters-that-youve-probably-never-seen-before/>

Ισχύει και για εσένα “Την γλώσσα μου έδωσαν ελληνική”



less = more

"less=more". Πολύ ωραίο παιχνίδι μεταξύ συμβόλων και λέξεων. Ένας κύκλος και κάποια σχήματα-γράμματα σχηματίζουν κάτι που θα μπορούσε να είναι ένα πρόσωπο. Ανεξάρτητα από τις παρομοιώσεις η αισθητική της εικόνας του Στάθη παραπέμπει στο Σουπρεματισμό, ένα από τα πρώτα αν όχι το πρώτο κίνημα αφαίρεσης στη ζωγραφική. Μια από τις πιο πλήρεις και μεγάλες συλλογές έργων της ρώσικης πρωτοπορίας υπάρχουν στη Συλλογή Κωστάκη, στο Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης στη Θεσσαλονίκη.

<http://www.artmag.gr/art-history/art-history/item/5097-suprematism>

<http://www.greekstatemuseum.com/kmst/collections/kostakis.html>



“Η ζώνη άνεσής σου θα σε σκοτώσει. Να προσέχεις”. Αυτή η εικόνα έχει αξιοσημείωτη διαφορά από τις υπόλοιπες. Είναι θα λέγαμε η μόνη που προσπαθεί-επιχειρεί να μιλήσει για έναν “τόπο”, μια περιοχή. Η Καλίνα για να μιλήσει για αυτή τη ζώνη φτιάχνει ένα μικρό-πρώτο χάρτη. Η εικόνα της είναι συγγενική με τους χάρτες διότι δεν κυριαρχεί σε αυτή κάποια φόρμα αλλά, περισσότερο εισάγονται σε αυτή στοιχεία, σύμβολα που προσπαθούν να περιγράψουν μια πιο πολύπλοκη κατάσταση που αφορά ένα πεδίο, έναν τόπο κτλ.

Με αφορμή την εικόνα σου να μιλήσουμε για τους [iconoclasistas](http://www.iconoclasistas.net/tag/publicacion/page/2/) μια ομάδα από την Αργεντινή που ασχολείται και έχει φέρει την τέχνη της χαρτογραφίας σε υψηλά επίπεδα συνδυάζοντας την τέχνη και την γραφιστική με τον ακτιβισμό και τις συλλογικές δράσεις.

<http://www.iconoclasistas.net/tag/publicacion/page/2/>

the truth is like poetry

& most people fucking hate poetry

Η Στέλλα σαν ανοιχτό χαρτί μας μιλά. Μέσα από την εικόνα μιλά για μια σειρά από δίπολα. Άσπρο-μαύρο, αλήθεια-ψέμα, μέσα-έξω, επιφάνεια-όγκος, ποίηση-λογική, αγάπη-μίσος. Τα δίπολά της μοιάζουν με το γιν-γιαν ωστόσο τα δικά της μαρτυρούν κι ένα παράπονο, μια διαμαρτυρία.

“Η αλήθεια είναι σαν την ποίηση. Οι πιο πολλοί άνθρωποι τη μισούν ..” Γιατί να μισούν την ποίηση; Αφού η ποίηση είναι αυτή που αποκαλύπτει; Το άνοιγμα των γραμμάτων εδώ γίνεται συμβολικά -εννοιολογικά παραπέμποντας σε μια σειρά καλλιτέχνες από το γνωστό Andre Breton και το “αυτό δεν είναι μια πίπα” φτάνοντας στις μέρες μας στην ποιητική του γραφίτα Bansky.

Η τέχνη σαν μορφή διαμαρτυρίας, μια διακριτική αλλά πάντα αποκαλυπτική διαμαρτυρία. Η εικόνα της Στέλλας σαν μια μικρή διαμαρτυρία και εγώ με τη σειρά μου να ζητήσω “Στέλλα, και άλλη ποίηση και άλλη αλήθεια!”.

Αναφορές - Πιθανή Καλλιτεχνική οικογένεια: Lucio Fontana από τους πρώτους καλλιτέχνες που “Έσπασαν” τα όρια της εικόνας και <http://www.tate.org.uk/art/artists/lucio-fontana-1102>

Ισχύει και για εσένα “Την γλώσσα μου έδωσαν ελληνική”



GUCCI FAV 95, COSMOS, NYC
- SOUNDS LIKE A GOOD IDEA

Το μήνυμα αφορά μάλλον κάποιες μάρκες μόδας και “ακουγεται σαν καλή ιδέα”. Σε αντίθεση με το φόντο και τα μοτίβο του το μήνυμα δεν είναι τόσο οικείο.

Αντίθετα εξαιρετική είναι η τοποθέτηση της εικόνας στο υπόβαθρο-template δίνουν ισορροπία, έχουν έμφαση στη λεπτομέρεια και φινέτσα.

Τα λουλούδια στην εργασία #1 με τα κολλάζ και τώρα τα μοτίβο του φόντου σου έχουν μια θηλυκότητα. Βάζω ένα σύνδεσμο με μια φωτογραφία της Φρίντα Κάλο με ένα πράσινο φόντο. Μου φαίνεται πως μπορεί η ζωή και το έργο της Φρίντα Κάλο να είναι μια εξαιρετική γνωριμία.

<http://www.sopitas.com/769089-10-pinturas-frida-kahlo-significado/>

<http://www.lifo.gr/team/arts/39634>

#2

ΨΗΦΙΑΚΕΣ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΕΙΣ & ΠΟΛΥΜΕΣΑ I

Εισαγωγή στην επεξεργασία της εικόνας – vectors: Adobe Illustrator

Όνομα-Επώνυμο – ΙΩΑΝΝΑ ΚΕΡΑΜΑΡΗ

Αριθμός Μητρώου – 601988



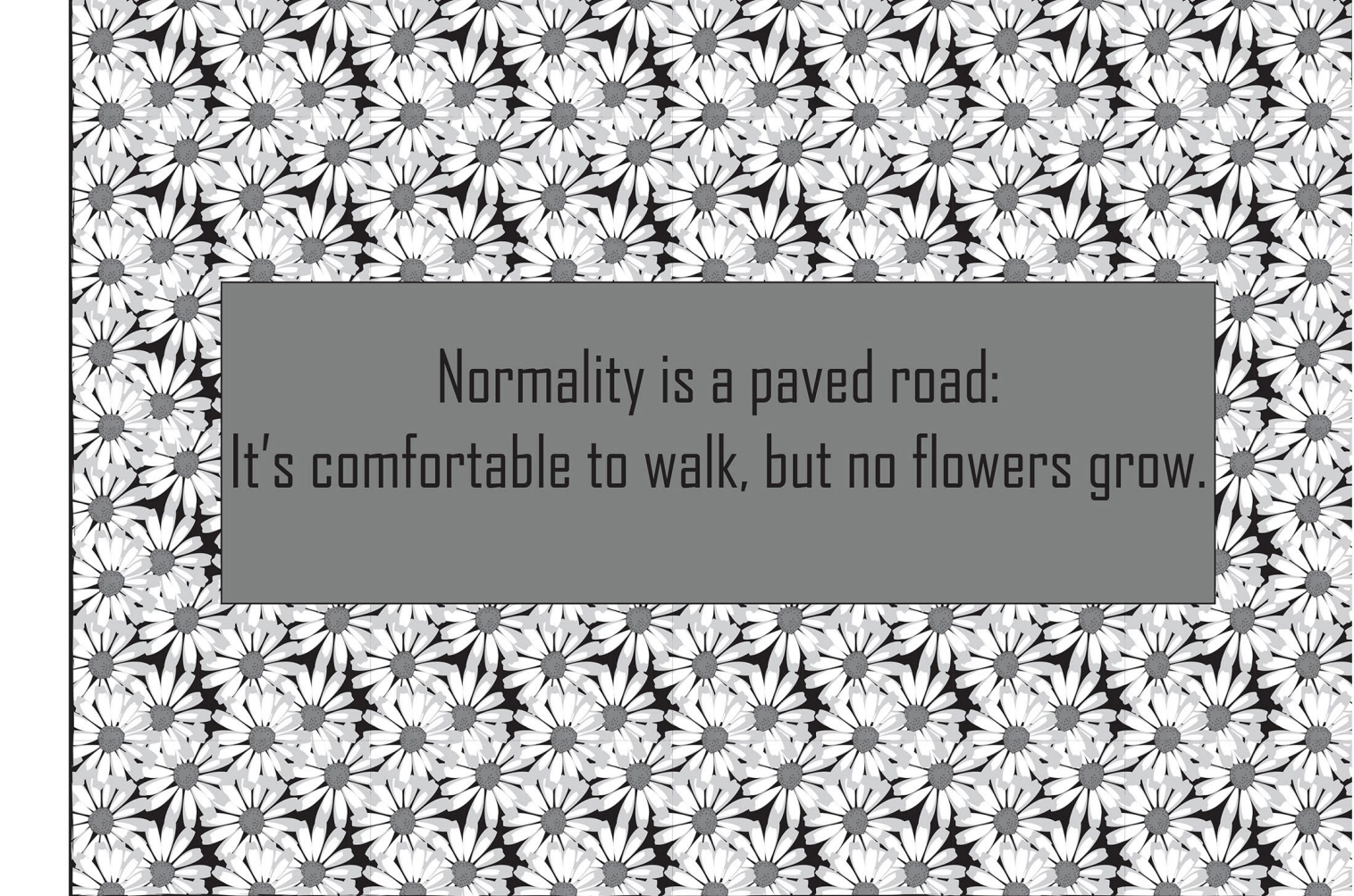
«Η αγάπη Βρίσκεται στον αέρα» αιωρείται και «παίζει σοβαρά», δεν αστειεύεται.

Φυσικά πως αλλιώς να μιλήσεις για κάτι που μόνο νιώθεις. "50cc αέρα Παρισιού" Paris Air (50 cc of Paris Air) έκλεισε ο Marcel Duchamp σε ένα μπουκαλάκι για να σχολιάσει ανάμεσα σε άλλα, όλα αυτά που δεν βλέπουμε. Προσπαθούμε οι άνθρωποι και η τέχνη να μιλήσουν για αυτά τα ανείπωτα. Αυτά προσπαθούμε και οι αρχιτέκτονες να "στεγάσουμε".

Θα έλεγα με περισσότερο θάρρος να "μιλήσεις" και εσύ για όλα αυτά. Τα γράμματα αιωρούνται, αλλά μπορούν να "απογειωθούν", να περιστραφούν-αναστραφούν, να αποκτήσουν περισσότερη διαφάνεια, "δημιουργική ασάφεια" κτλ.

<https://dome.mit.edu/handle/1721.3/2529>

Ισχύει και για εσένα "Την γλώσσα μου έδωσαν ελληνική"



Normality is a paved road:
It's comfortable to walk, but no flowers grow.

“Η κανονικότητα είναι ένας στρωμένος δρόμος. Είναι εύκολο να περπατάς εκεί μόνο που εκεί δεν φυτρώνουν πια λουλούδια”.

Ωραίο παιχνίδι μεταξύ εικόνας και έννοιας. Ο Δρόμος της Σοφίας είναι γεμάτος λουλούδια. Περιμένουμε όλοι “[να πάρει τ' άλλο μονοπάτι, όχι αυτό που μου χαράξαν](#)” [Π.Φύσσας] και σύντομα να ανθίσει ακόμα πιο πολύ, να γεμίσει χρώματα, ποικιλίες λουλουδιών, αρωματων κτλ.

Ισχύει και για εσένα “Την γλώσσα μου έδωσαν ελληνική”

Η όμορφη
μέρα ...

...δεν έχει
τον ήλιο
ανάγκη!



“Η όμορφη μέρα δεν έχει ανάγκη ήλιο”.

Επιτέλους λίγα ελληνικά. Ο ήλιος δεν είναι πάντα απαραίτητος για μια όμορφη μέρα. Πορτρέτο ερμαφρόδιτο, συμβολικό. Θα μπορούσε να αποτελέσει σχήμα-Βάση για να μια εικόνα για θέματα ισότητας. Ένα ζευγάρι σε αρμονία. Ο ένας συμπληρώνει τον άλλο. Σε ένα τετράγωνο κάδρο χωρισμένο στα τέσσερα επιτυγχάνεται μια ισορροπία. Ισορροπία συμμετρία, πειραματισμοί με μοτίβο.

Θυμήθηκα ένα δίπτυχο του Francis Bacon

<http://www.christies.com/Features/Double-take-Francis-Bacons-very-first-diptych-6257-1.aspx>

I See humans

but

no

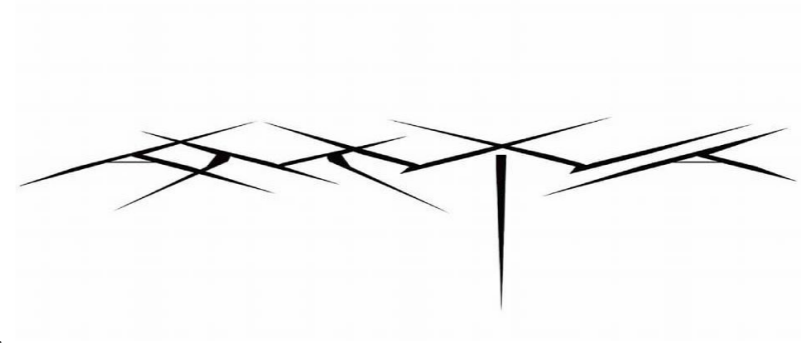
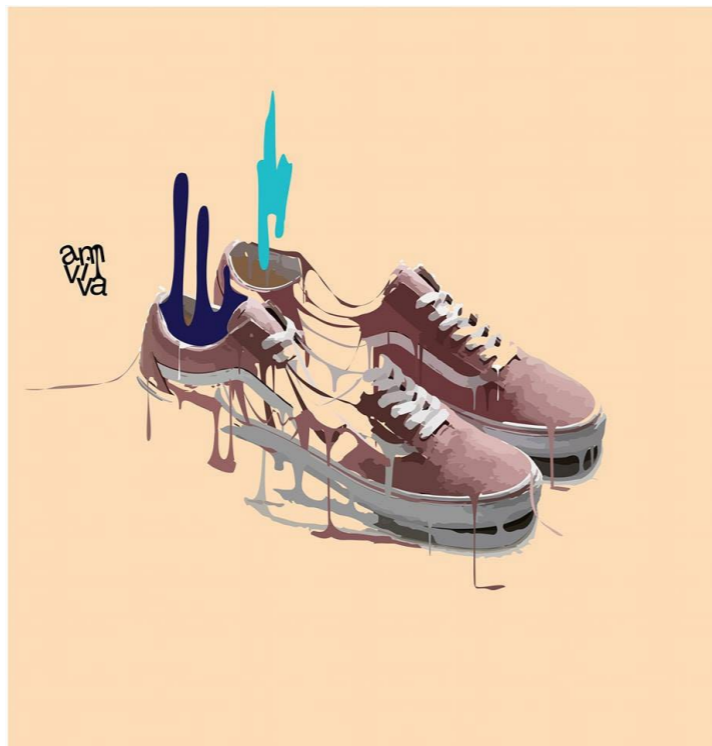
humanity

“Βλέπω ανθρώπους όχι ανθρωπιά” .

Το διάσημο σλόγκαν του γραφίτα banksy. Όμορφη σύνθεση γραμμάτων. Αλλαγές στον τύπο της γραμματοσειράς. Ωραίο παιχνίδι με το φόντο. Πιστεύω ότι μπορείς να τολμήσεις περισσότερους πειραματισμούς, πολύ πιο τρυφερά σλόγκαν σε συνδυασμό με την εικόνα.

Αναφορές - Πιθανή Καλλιτεχνική οικογένεια:
προφανώς Banksy: <https://www.pinterest.es/pin/14707136259537931/>

Ισχύει και για εσένα “Την γλώσσα μου έδωσαν ελληνική”



Αλεξανδριδης Μιχαηλ

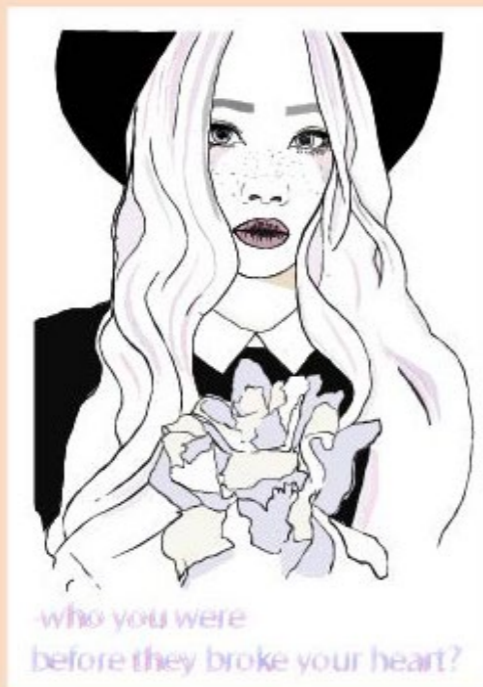
Ρευστά γράμματα και αντικείμενα.

Ο Μιχάλης δεν έμεινε σε μια μόνο εικόνα. Κάνοντας vector-διανύσματα τις εικόνες έχει ξεκινήσει μια σειρά πειραματισμών.

Από όταν ανακαλύψαμε με το γκρουπ imprografika τη ρευστότητα των vectors έχουν προκύψει αρκετές εκατοντάδες εικόνες

Σου βάζω μια αγαπημένη σειρά από τον Αλφόνσο Πέρεθ Λόπεθ

<https://imprografika.wordpress.com/2016/10/25/kind-of-writing/>



Η Δόμνα ακολουθεί έναν περιγραφικό τρόπο για να συνδέσει τα λόγια με την εικόνα. Κάποτε το σχέδιο ήταν συνδεδεμένο αποκλειστικά με την ακριβή αναπαράσταση, αυτοί που σχεδίαζαν σκίτσα ήταν ταλαντούχοι. Απαιτούσε δηλαδή το σχέδιο μια κάποια δεξιοτεχνία, πολλά χρόνια εξάσκησης κτλ. Σήμερα κυρίως με την είσοδο της φωτογραφίας οι συνθήκες είναι τελείως διαφορετικές. Η φωτογραφία αντικατέστησε την ανάγκη να αναπαραστήσουμε τα γύρω και το σχέδιο έχει μετατραπεί πολύ περισσότερο, που χωρίς να χάνει και την κλασσική του εκδοχή, είναι περισσότερο ένα μέσο έκφρασης, πειραματισμού και μια πιο ελεύθερη γραφή. Η Δόμνα ζωγραφίζει χρησιμοποιώντας το σχέδιο σε εκείνη την πιο κλασσική εκδοχή του. Δοκιμάζοντας πολλά διαφορετικά "πινέλα", χωρίς να αντιγράφει, με εξαιρετική δεξιοτεχνία και επιμέλεια φιλοτεχνεί το πορτρέτο μιας κοπέλας.

Το σχέδιο της μοιάζει, έχει μάλλον το ρόλο ενός καθρέφτη. Η κοπέλα "κοιτάζει/ται" και αναρωτιέται; "Ποιος/α/χ ήσουν πριν σου κλέψουν την καρδιά;" Και άραγε θα ήμουν η ίδια, θα με έψαχναν, αν δεν μου είχαν κλέψει την καρδιά; Μα πως τους άφησαν να με κλέψουν; Η Δόμνα βάζει ζητήματα ταυτότητας. Ποιος/α/χ είμαι; Τώρα-Πριν, Μεταβολές, ζητήματα αναγνώρισης ίσως και συνείδησης. Είναι συνήθως οι Άλλοι αυτοί που μας βοηθούν να προσδιοριστούμε. Μας θυμίζουν πως ναι με πριν, αλλά και τώρα πια είμαστε άλλοι και πως πολλές φορές έχουμε μείνει με μια παλιά μας εικόνα, μα τώρα πια η εικόνα μας έχει αλλάξει. Και, ίσως να μην είχε αλλάξει αν δεν μας έκλεβαν μαζί με την καρδιά και εκείνη την παλιά εικόνα, που είχε πιθανά ξεθωριάσει.

Αναφορά εικόνα Χαρά Στεργίου, έργο "ταυτότητα".

https://imprografika.wordpress.com/2013/05/17/jalita_white-forests/

Ισχύει και για εσένα "Την γλώσσα μου έδωσαν ελληνική"



Παπαδοπουλου Γεωργια

Γεωργία την επόμενη φορά μην ξεχάσεις να χρησιμοποιήσεις το υπόβαθρο-template. Πολύ όμορφη σύνθεση μεταξύ μηνύματος και εικόνας, σημαίνοντος και σημαινόμενου.

Θυμήθηκα τα καλλιγράμματα του Απωλιναιρ

<http://bbezaresgover-blog.com/2015/05/los-caligramas-de-guillaume-apolinaire.html>



Every sunrise is

to reset

an opportunity

“Κάθε δύση είναι μια ευκαιρία για επανεκκίνηση”.

Με φόντο ένα ηλιοβασίλεμα στη Θάλασσα. Κρυμμένη τρυφερότητα, ανάγκη για μια δεύτερη ευκαιρία.

Υπάρχει ένα κοντραστ μεταξύ των απαλών χρωμάτων και του ρομαντισμού του ηλιοβασιλέματος και της ορολογίας δανεισμένης σε μεγάλο βαθμό από τον κόσμο των υπολογιστών και την ανάγκη για επανεκκίνηση. Η φύση, ο φυσικός χρόνος παρομοιάζεται λεκτικά σε αυτή την εικόνα κατά κάποιο τρόπο ή σε μεγάλο βαθμό με τον χρόνο των μηχανών. Ωστόσο ενώ οι μηχανές ζητούν να τεθούν ξανά σε κίνηση η “φύση” απλά συνεχίζει χωρίς να σταματά. Η Ελευθερία αγγίζει ένα σοβαρό σύγχρονο υπαρξιακό θέμα με δυνατότητες για μια ακόμα πιο δυνατή, ποιητική ή αινιγματική εικόνα.

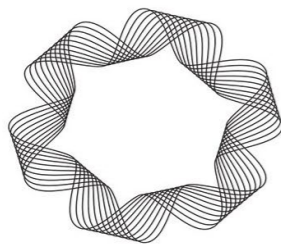
ω

μιλώντας για τον ήλιο:

<http://www.tate.org.uk/context-comment/articles/the-weather-project>

Ισχύει και για εσένα “Την γλώσσα μου έδωσαν ελληνική”

Ανοίξε το κλειστό σου μυαλό
κλείσε το ανοιχτό σου στόμα



Επιέλους δυο σίχοι στα ελληνικά.

“Ανοίξε το κλειστό μυαλό σου. Κλείσε το ανοιχτό σου στόμα”.

Άλλο ένα παιχνίδι με τα δίπολα, με αντίθετες έννοιες. Όμορφο σχόλιο. Παραφράζοντας θα έλεγα “Ανοίξε τα “κλειστά” χέρια. Κλείσε την “ανοικτή” σκέψη” ή καλές γραφιστικές εξερευνήσεις χωρίς φόβο.



“Ότι μπορείς να φανταστείς είναι αληθινό”. Η Σοφία διαλέγει μια φράση του Πάμπλο Πικάσσο και επιχειρεί μια παρέμβαση πάνω σε μια ασπρόμαυρη φωτογραφία του ζωγράφου με το έργο του. Ζωγραφίζει τα χέρια του ζωγράφου και προσθέτει στο πρόσωπό του ένα πορτρέτο του με χρώμα. Με κάποιο τρόπο επιχειρεί να ξανα-σχεδιάξει, να σχεδιάσει επάνω, να γράψει-βάλει τη φράση του ζωγράφου μέσα στο κάδρο.

Η χειρονομία της Σοφίας δίνει την ευκαιρία να μιλήσουμε, έστω και περιληπτικά, για το ζωγράφο, την τεχνική και το πάθος του να δοκιμάζει και να μεταμορφώνει. Πως έβαζε τις φόρμες και τις φιγούρες των κάδρων του σε ένα σχεδόν ατελείωτο παιχνίδι μεταμορφώσεων, μετακινήσεων, παραμορφώσεων και κυρίως σε ένα παιχνίδι δοκιμών μέχρι οι φόρμες να αποκτήσουν για αυτόν μια ισορροπία, μέχρι να εμφανιστεί κάτι καινούργιο, συχνά κάτι απροσδόκητο.

Στο πιο διάσημο έργο του, σε αυτό που για πολλούς φτάνει στο αποκορύφωμα αυτής της τεχνικής του των δοκιμών, την Γκερνίκα χάρη στις φωτογραφίες της φωτογράφου και φίλης του Ντόρα Μασαρ φαίνονται αρκετά καλά τα στάδια από τα οποία πέρασε το κάδρο για να πάρει την τελική του μορφή. Το εσωτερικό του δωματίου κατά τον βομβαρδισμό μεταμορφώνεται σταδιακά. Οι φιγούρες αλλάζουν φορά, μέγεθος, αριθμό, έκφραση, τάσεις, κατευθύνσεις, τα σκούρα και τα λευκά δοκιμάζονται και ουτω καθεξής.

Σε αυτό το σύνδεσμο <http://www.salesdeplata.com/wp-content/uploads/2014/07/guernicaproceso2.jpg> Φαίνονται κάποιες βασικές φάσεις του έργου. Όλα αυτά τα αναφέρουμε σαν έναν τρόπο εργασίας και πρόσκλησης για τη διερεύνηση της εικαστικής φόρμας.

Ισχύει και για εσένα “Την γλώσσα μου έδωσαν ελληνική”



“Καθώς το ηλιοβασίλεμα πέφτει”.

Κρατώ την αγάπη για τα καλοκαίρια και σου Βάζω ένα έργο που έχει αφήσει ιστορία: <http://www.tate.org.uk/context-comment/articles/the-weather-project>

Ισχύει και για εσένα “Την γλώσσα μου έδωσαν ελληνική”

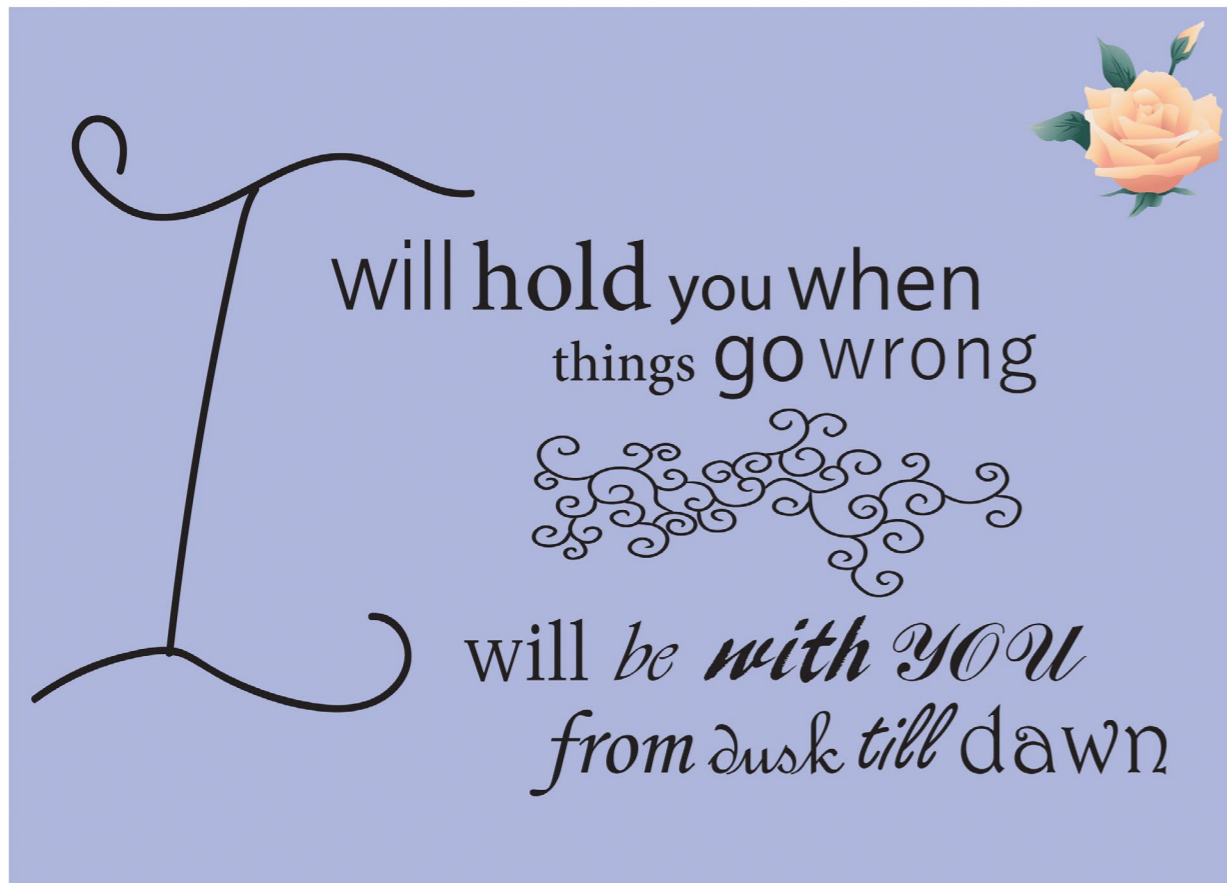
*i have decided
to be happy.
because it is good
for my health*

“Αποφάσισα να είμαι χαρούμενη γιατί είναι πιο υγιεινό για τη ζωή”.

Δύσκολο πράγμα η υγεία, και η χαρά, αλλά και εύκολο. Διάλεξες ένα χρώμα ακόμα όχι τόσο φωτεινό. Ελπίζω σύντομα οι εικόνες σου να γεμίσουν χρώματα και δοκιμές.

Θυμήθηκα αυτή τη χαρούμενη εγκατάσταση ή ίσως πως το πιο χαρούμενο πράγμα είναι η ίδια η διαδικασία.
<https://vimeo.com/84892131>

Ισχύει και για εσένα “Την γλώσσα μου έδωσαν ελληνική”



“Θα σε κρατώ όταν τα πράγματα δεν πάνε καλά.
Θα είμαι μαζί σου από το σούρουπο μέχρι την αυγή”.

Άννα σε αυτό το μάθημα θα είμαι εδώ για να τολμήσεις πράγματα ασύλληπτα στις εικόνες σου.
Καλλιτεχνική αναφορά: Eduardo Chillida, χέρια

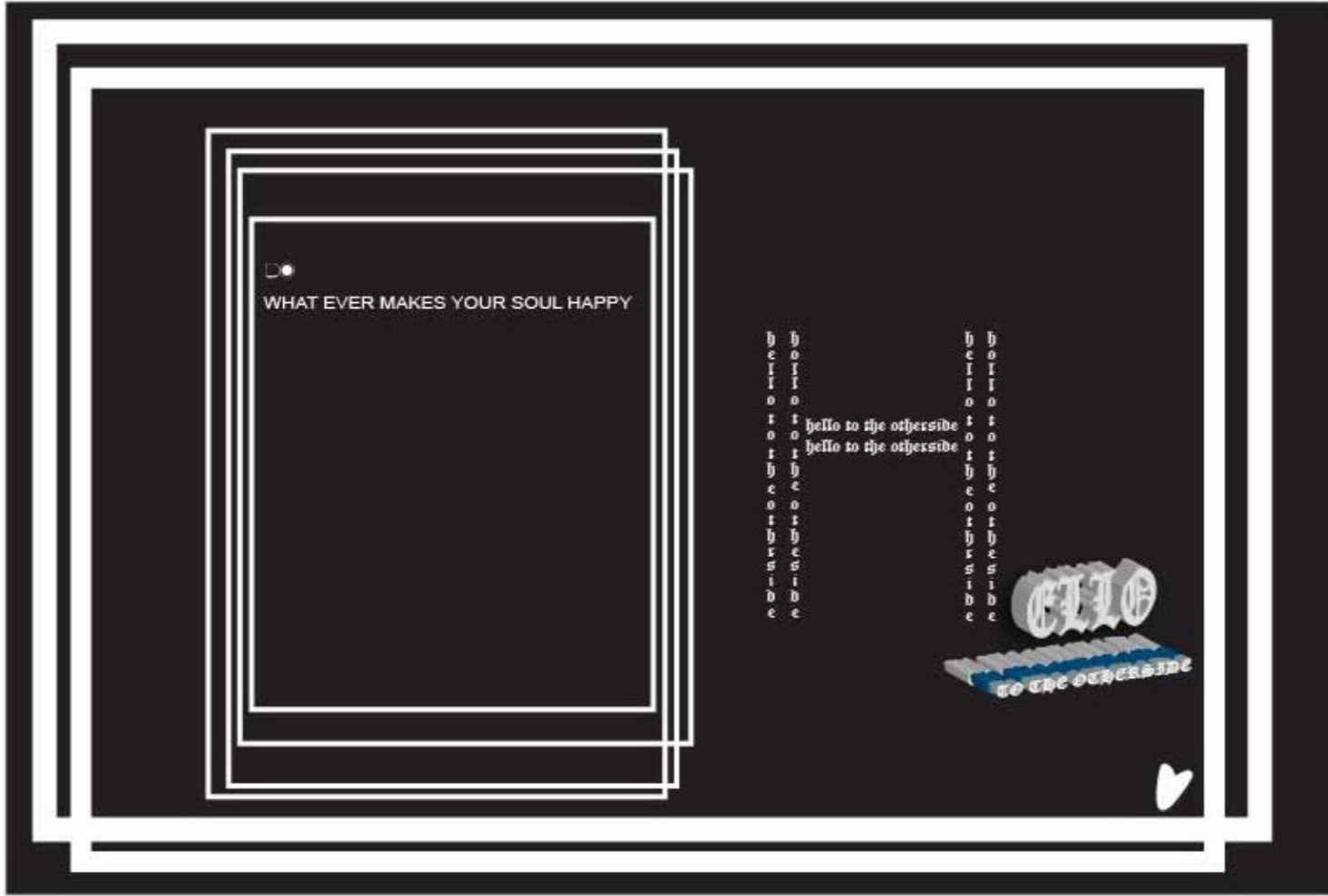
<http://www.ctampa.com/arts-entertainment/visual-art/article/20861416/hands-on-spanish-sculptor-eduardo-chillida-at-the-dal>

Ισχύει και για εσένα “Την γλώσσα μου έδωσαν ελληνική”



"fidel's favorite is pine cones", νομίζω πως εννοιολογικά χρειάζομαι λίγες εξηγήσεις. Τεχνικά έχει γίνει ενδιαφέρουσα μείξη χρωμάτων, περιγράμματα-πλήρη και τοποθέτηση. Η μόνη σχετική εικόνα που βρήκα είναι αυτή:





“Ότι κάνει την ψυχή σου όμορφη”. “Χαιρετίσματα από την άλλη πλευρά”.

Μετατοπισμένα λευκά πλαίσια σε μαύρο φόντο. Κάποια μοιάζουν με βιβλίο. Ωστόσο το πιο αξιοσημείωτο είναι πως υπάρχει ένα πλαίσιο κάτι σαν εικόνα μέσα σε ένα άλλο πλαίσιο μια άλλη εικόνα. Χωρίζουν τα πλαίσια πλευρές και η μια στέλνει χαιρετίσματα στην άλλη.

Δεν είναι θέμα ομοιότητας, αλλά θα ήθελα να αναφέρω το πιο διάσημο κάδρο που διαχειρίζεται αυτό το φαινόμενο, τη συνείδηση δηλαδή ότι μια εικόνα συχνά δεν είναι παρά μια αναπαράσταση.”

Las meninas” του Diego Velázquez <https://www.museodelprado.es/en/the-collection/art-work/las-meninas/9f-dc7800-9ade-48b0-ab8b-edee94ea877f>